

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

íslo 6, ro ník XXV
Ned le 26. íjna 2014

Z obsahu ísla

- Jak se žilo katolík m p ed tvrtstoletím
- Vzpome me na J. Janotu
- Svoboda je po ví e v Boha to nejd ležit jší
- Pronásledování k es an
- Modlitbou a p stem proti zlu
- Farní zájezd do rakouských klášter
- Farní zprávy
- S ítání v ících
- Misijní ned le a jarmark
- Ze života farnosti
- Zprávy z Charity
- Píše nám O. Martin Vévoda
- Ze života mládeže farnosti
- Farní pou na Hostýn
- Bludišt a vtipy pro d ti

Prožili jsme tvrt století svobody

Již tvrt století m žeme žít v zemi, ve které je možné svobodn prožívat a vyjad ovat svoji víru. Dnešní p ta-dvacátníci, kte í jsou na prahu své profesní kariery a za-kládají své nové rodiny, již nezažili dobu, v níž poslouchá-ní nepovolené rozhlasové stanice, náboženské vzd lává-ní, návšt va bohoslužeb í jiné aktivity v církvi mohly mít fatální následky pro život jednotlivc í celých rodin. Mož-nost žít v náboženské svobod je velkým darem, za který v minulosti v naší zemi mnoho lidí trp lo a n kte í položili í sv j život.

Touha po poznání Boha, po spole enství modlitby a setkání se stejn smýšlejícími lidmi dávala dost odvahy, vynalézavosti a ochoty darovat n co ze svých jistot a po-hodlí. Díky tomu mohl život církve proudit í v dob nesvo-body. Lidé, kte í í tehdy naplno prožívali svoji víru, zažívali vn jší tlak a p ekážky, ale žili s v domím, že celý jejich život je závislý na Bohu, a to jim dávalo vnit ní svobodu. D v ra v Boha, milujícího Otce, bez jehož v domí nám nespadne vlas z hlavy, je zdrojem vnit ní svobody, kterou lze prožívat za jakéhokoliv režimu. Díky vnit ní svobod je možné pravdiv žít. Žít podle toho, co poznávám jako správné, mít odvahu vyslovit vlastní názor, nebo se chovat jinak než ostatní.

Žijeme ve sv t , ve kterém se stále setkáváme s nási-lím na k es anech. Jsme vyzýváni, abychom se p ipojili k vln solidarity a duchovní podpory, na pomoc lidem, kte í pro své p esv d ení trpí. V t chto dnech, kdy slavíme slavnost Všech svatých, m žeme zvláš d kovat za zá-stup mu edník , kte í po staletí vydávali sv dectví o Bohu a dali za n ho sv j život. Nechejme se oslovit sv dectvím jejich života, prosme o odvahu vsadit sv j život na Boha a sv d it o své ví e, v zemi, ve které se deklaruje nábožen-ská svoboda. P íhlásit se ke k es anským hodnotám a pln je p íjmout do svého života nemusí být vždy snadné, a to ani dnes. ■

Helena Miklová

Jak se žilo katolíkům před čtvrtstoletím

Možnost svobodně vyznávat Boha nám dnes připadá docela normální, ale není to dávno, kdy to tak samozřejmě nebylo. Následující vzpomínky z kterých farník nás znovu přenesou do doby minulého režimu, kdy se díky z dnešního pohledu těžko pochopitelné. Snad nás jejich příběhy znovu přivedou k zamyšlení, kterému nám svoboda je dobrá a co pro ni každý den můžeme udělat.

■ V 50. letech minulého století můj táta jako katolík a antikomunista na kahaněku, hrozilo mu i vzení, můj však šel stí, protože vedení jeho firmy se za něj zaručilo. Kvůli tátovi minulosti jsem byl v 9. třídě jako školák určen do zemědělství, ale nedošlo k tomu. V 70. letech v době normalizace o mně soudruzi věděli, že jsem nespolehlivý katolický element, a přestože jsem se k Bohu hlásil, nebyl mi zkrácen ani vlások na hlavě. V roce 1983 jsem byl navržen do funkce mistra, ale protože jsem odmítl vstoupit do KSČ, tak jsem pracoval jako dřevník až do odchodu. Nikdy jsem toho ale nelitoval, jsem zde a pod ochranou Boží a každý den Bohu děkuji. ■

Jiří Lindner

■ Vyrůstala jsem v prostředí, které bylo blízce spojené s panem kardinálem Trochou (psala se léta 1969 – 1974). Jeho osoba i jeho blízcí spolupracovníci kněží byli pod sledným dohledem StB. Přes všechna rizika, která tato „slednost“ přinesla, se P. Pekárek nevzdával a plně se nám mládežníkům vnoval. V té době StB nejen že vyslýchala místní kněze, ale bez zardnění navštěvovala i základní školy a vyslýchala kamarády, kde a s kým trávili víkendy.

Pro nás mladé toto společenství stejně smýšlejících, v obrovskou cenu. Tento dar jsme ještě více ocenili s odstupem času, kdy jsme se sami dostali do role rodičů. A protože jsme byli v kontaktu se salesiány a P. Vojtěch Šíma byl tomu nakloněn, snažili jsme se postupně aktivitu s mladými rozvíjet (to už bylo kolem roku 1985).

Ani moc jsme si nechtěli připouštět rizika tohoto „podnikání“, vnitřně jsme cítili, že je to správné rozhodnutí. Jednou manžel před odjezdem na chalupu s kluky do východních Čech dostal od známých varování, a tam nejezdí, že v týdnu před tím tam byla StB. Váhali jsme, zda toto riziko podstoupit. Vše bylo nachystané, kluci se těšili.... Nakonec vyjeli, hoši si prožili pěkný týden, StB tam přišla dva dny po jejich příjezdu domů.

Další zkušenost - na faru jsem šel jeden pán, a si P. Vojtěch dává pozor, že se na farnost shlukuje příliš mladých lidí, že je to podezřelé... Hledala se další řešení, aby aktivity mohly pokračovat. A tak bych mohla pokračovat.... Leckdy to nebyla „sranda“, ale věděli jsme, že jsme jenom nástroji a Režisér to má pevně v rukou. ■

Ani Ka Janotová

■ Jako mladí katolíci a kamarádi jsme volně chvíle prožívali i v tajných setkáních v domácnostech jednotlivých účastníků. Zde jsme se modlili, zpívali, hovořili a diskutovali o věcech kolem nás, o našich radostech i starostech.

S dovolením místního fará jsme se poase zašli scházet i v kostele a v blízké kapli. Při jednom večerním setkání v této kapli, kde jsme se společně modlili, řekne, kdo z venku prudce zabouchal na dveře se slovy: „Okamžitě otevřete! Veřejně bezpečnost!“ Vystrašen jsme pootevřeli dveře, za kterými stáli i přislušníci se psem.

Začalo naše vyslýchání, jak jsme se do kaple dostali, co tu děláme, kdo jsme,... Po dlouhém vysvětlování a ověření naší

výpovědi u faráře a poslouchání odešli. U všech z nás v myšlenkách již navždy zstal nepříjemný zážitek. ■

Milan Zicha

■ Když jsem v 70. letech 20. století chodil do školy, občas se při vyučování muselo zjišťovat, jaký vztah mají žáci k náboženství. U učitelů nebylo nikdy rozdáno pouhé dotazníky, jindy to ve chvíli zjišťovali, a kteří při tomto dokázali v učitelství i zeslábnutí. Jen to však si dnes nekomu dokáže představit, jak bylo šesťáčkovi nebo sedmáčkovi, když měl ve vyučování popisovat tak osobní věci, jakou je víra v Boha, a jaký posměch zažíval, když se před celou třídou uprozpíchnul, že chodí do kostela. Podlehnutí vábení učitelů bylo tehdy velmi snadné.

Vztah ke škole hrál svou roli i při přijímání dětí na jakoukoli školu. S žákem vždy putoval posudek ze školy, který popisoval nejen jeho studijní výsledky, ale také jaký má on a jeho rodina vztah k režimu a k náboženství. Můj bratranec měl v hodnocení červeně podškrtnutou kategoričkou v tu: „Chodil do náboženství“ a pamatuji si, jak jeho a má rodina jednu nedělní vzrušeně diskutovali, jaký to má mít dopad. Můj přítel mi o rok později do posudku napsal šalamounsky: „Žák byl nábožensky vychováván, ale je předpoklad, že své názory změnil.“

Žák své názory nezmenil a je rád, že dnešní děti nemusí takové zkoušky podstupovat. Žalují na ně však jině a nemění názor. ■

Pavel Ludvík

■ Jako mladá začínající učitelka jsem nastoupila na velmi prestižní základní školu v malebném moravském městě. To byla doba bývalého režimu, polovina 80. let.

Byla jsem plná očekávání, co mi mě první místo přinese. Na co jsem nebyla ovšem připravena vůbec, byla osoba editorky školy. Nešlo jen o to, že to byl kovaný komunist, ale především zlý netolerantní učitel, který zneužíval svého postavení. Tepal učitele za sebemenší maličkost,

vnášel do školy atmosféru napětí a strachu. A bojoval proti náboženské symbolice, čímž v podstatě potíral evropské kulturní tradice.

O Vánocích nesměl být ve škole jediný stromek, učitel, který to dopustil, byl volán k zodpovědnosti. Kuchařky o Vánocích upekly z perníku dortem Betlém a vystavily jej v jídelně – musel být neprodán rozlámán. V té době jsme vtipkovali – co má ten učitel k o Vánocích doma v obýváku? Asi Auroru.

Velikonoce musely být vysvětlovány jako svátek jarního slunovratu. Když se na nástěnce objevila pohlednice s beránkem, tradičním symbolem Velikonoc, učitelce bylo známo, že místo na této škole mají jenom ateisté. Beránek musel pryč. Takhle tam tento nekulturní omezený učitel řídil.

Listopadová revoluce soudruha smetla. Ale kolik škody za ta léta napáchal, kolik mladých učitel otrávil? Nepochopil, že ke staré tradici jsou součástí kulturního povědomí celého národa a celé Evropy. ■

Lenka Zichová

■ Mé vzpomínky z dob komunismu nejsou tak rozsáhlé. Jiní toho zažili mnohem více a bylo jim i hodně ublíženo. Vzpomínám si na základní školu, kdy si nás občas zavolali do sborovny, kde se nás ptali, proč chodíme do kostela a do náboženství.

Hodně vzpomínám na spolužáky, hlavně nás kluky, kdy jsme se museli scházet tajně po rodinách. Obdivovali za statečnost patřící hlavně našim rodičům. Měli jsme jako tehdy 14letí kluci strach, co by se stalo, kdyby nás vyšetřovali... Naštetřívání jsme byli toho ušetřeni. Velké díky patří otci Vojtěchovi Šímovi za duchovní podporu, a hlavně Josefu Janotovi za jeho statečnost se o nás zajímat a věst nás. I přes domnívaných osobních i existenčních problémů převzali za nás plnou zodpovědnost a starost.

Mít možnost se svobodně a beze strachu scházet ve společenství je velký dar, za který jsem nyní vděčný. ■

Pavel Ernošek

■ Mám-li charakterizovat dobu „před převratem“ o máma náctiletého (v předkladu dnešní doby – teenager), přijde mi na mysl určitá bezstarostnost, se kterou jsme tou dobou proplouvali. Až s odstupem času si uvědomuji, jak mohly být které naše akce dopadnout, ale byla tady také a především Boží ochrana a náš přítel Don Bosco. Tak například jsme v době, že chalupu, na kterou jsme se chystali, týden před tím vybrala StB, ale přesto jsme na ní jeli.

Nebo když nám po pátečním zpěvu otec říkal, a se nezdržujeme před farou, protože dříve kolem kostela bývalo sledováno, přesto jsme si před farou povídali ještě hodně dlouho. A pak si někdo všimnul, že tam pořádě stál žigulík, ve kterém někdo seděl, což bylo poznat podle svých cigaret...

Byla to doba, kdy se vlastně všechny akce dělaly potají, kdy jsme farám raději říkali strejdo, kdy se jezdilo na chaloupky, kdy do bytu banda lidí chodila po dvou, aby to nebylo nápadné, a tiskoviny, které byly se určitém tehdejšími úřady nelíbily (zakázání autou, zpěvníky, církevní texty), se rozmnožovaly kopíráky a cyklostylem.

Přestože ta doba byla nějak divná, vzpomínám na ni rád – vždyť to bylo naše mládí, čas hledání a poznávání, kdy jsme potkali spoustu zajímavých lidí.

Přijeli všem, aby si užívali a vážili svobody, aby se už nikdy žádný „totá“ neopákoval. ■

Pavel Rafaja

■ Události po 17. listopadu 1989 jsem prožíval velmi intenzivně i po duchovní stránce. Bylo to proto, že dva roky před převratem jsem prožil osobní hlubší obrácení k Bohu. Velmi mi začalo zájmat, kde, jak a čím je možné prospět cestě víry a poslání církve. Objevoval jsem různé utajované aktivity křesťanů a se zájmem sledoval, kde se odpor vůči církvi proti útlaku církve dostává i na veřejnost. Sám jsem chtěl být toho součástí, a tak jsem vyhledával příležitosti ke různým aktivitám a shromážděním v různých místech, kde hrozil státní mocí. Například jsem podpísal petici Augustina Navrátila za práva církve, a když byl režimem zavřen do psychiatrické léčebny, zúčastnil jsem se v roce 1988 v Olomouci demonstrace za jeho propuštění.

Každému bych přál zažít to odhodlání a tu touhu nezapírat v těchto podmínkách Boha a víru v něj. Víím, že mnozí to nedokázali, ale to není důvod k odsuzování. Je mi jasné, že kdybych k tomu od našeho Pána nedostal potřebnou milost a sílu Ducha svatého, také bych to nedokázal. ■

O. Josef Zelinka

Vzpomejme na Josefa Janotu!

Vzápětí jsme mohli vzpomenout nedožité 60. narozeniny Josefa Janoty, zakladatele našich turistických oddílů. Patřil k lidem, kteří i v době náboženské nesvobody dokázali odvážit a vynalézat cestu mládeži k Bohu. My starší po něm rádi vzpomínáme na ty hezké chvíle na společných schůzkách a na táboře, který pro nás založil. Některé z nás jsme mohli v jeho díle pokračovat jako vedoucí a Josef nám byl v této činnosti vzorem. Na dnešních schůzkách se zase můžeme starat o děti, které on kdysi vedl. A tak jsme rádi, že toto dílo můžeme i dál pokračovat. A věříme, že v jeho osobě máme velkého přítele tam nahoře v nebi. Josefe, díky za všechno, co jsi pro nás i pro naši farnost udělal! ■

Jan Žalík

Svoboda je po ví e v Boha to nejd ležit jší

Mezi farníky z Otrokovic, kte í za minulého režimu state n hájili náboženskou svobodu, pat il Pavel Záleský, zakladatel otrokovické Charity a její první editel.

Ty jsi za minulého režimu organizoval podpisovou akci k petici moravských katolíků . Pro ta petice vznikla a kdy to bylo?

Petice vznikala a vytvá ela se pr b žn , ale takový mezník m že být nap . 30. duben 1986, kdy kardinál Tomášek zaslal text petice ministru kultury SSR Dr. Milanu Klusákovi. Pro petice vznikla, je patrné z jejího názvu: Podn ty katolíků k ešení situace v ících ob an v SSR. Obsahovala 31 bod návrh , jak ešit tehdejší problémy, které existovaly mezi státem a ímskokatolickou církví.

Co t p im lo k tomu, abys za al organizovat její podpisování?

Protože jsem spolu s Augustinem Navrátilem vydával každých 14 dn celostátní samizdatový asopis "K esanské obzory" v nákladu 400 kus , a to i v dob , kdy byl p l roku uv zn n v psychiatrické lé ebn , je samoz ejm, že jsem byl také od za átku u té petice zainteresován do propagace, organizace a sbírání podpis apod. Ke cti Otrokovjan slouží, že ji podepsalo tém 100 % oslovených osob. To se již nedá íci o petici "N kolik v t", která následovala asi rok poté.

Tušil jsi, jaké to bude mít následky? M l jsi v té dob jist už rodinu.

Tušil, proto také když jsem šel podat písemné oznámení na prokuraturu v Gotwaldov , m l jsem s sebou mýdlo, ru ník a kartá ek na zuby. Z této reakce byly orgány tak p ekvapeny, že m nesta ily ani zatknout.

Jaké ty postihy jsi z toho m l?

Je jasné, že rodina odnášela ur itou perzekuci za moje aktivity asi nejvíc, nap . p i t ech domovních prohlídkách, t íkrát na trestní komisi M stského národního výboru a pravidelných a nes etných zadrženích

Bud' klidný/á,

jsem s Tebou, jsi přece v mé dlani!

Má Boží prozřetelnost neustále bdí nad každým okamžikem tvého života.

Když potřebuješ pomoc, jsem Tvoji silou.

Mám vše pod kontrolou, věř ve Mně!

Neboj se, vím o všem!

na služebnách SNB, nejdéle však jen ty i dny (lépe e eno na 48 hodin a po propuštění a ujít p ti krok znovu uv zn ní na 48 hodin).

Jak dnes m žeme projevit podobnou odvahu jako ty v 80. letech?

Náboženská svoboda a SVOBODA v prave m slova smyslu je po ví e v Boha to nejd ležit jší, co lov k v život má! Bez ní se žije špatn a t žce, nebo se jen živo í, pokud n komu nesta í k životu pouze "hamburger a pivo". Myslím si, že jsme promarnili mnoho p íležitostí a s tímto darem svobody stále mrháme. Bohužel díky "tupé lhovosti" o ni m žeme zase rychle p íjít, ale záleží na každém z nás. Nicmén í dnes máme mnoho p íležitostí state n projevit svoji víru na ve ejnosti. Kdo z katolíků se nap . nestydí ud lat k íž p ed jídlem v restauraci? P í výsleších na StB mi pomohl obrázek od Honzy Kropá e, který používám dodnes. Text u obrázku je m j vzkaz všem, kte í budou íst tento lánek. ■

Ptal se Pavel Ludvík

Máme svobodu, jiní jsou pronásledováni

List arcibiskupa Jana k pronásledování křesťanů

Drazí bratři a sestry,
stále když slyšíme o utrpení lidí v současných válkách a už na Ukrajině, Blízkém východě, nebo v Africe. Na mnoha místech trpí pronásledováním především křesťané.

Na celém světě je pronásledováno až 200 milionů křesťanů a z toho je každoročně umřeno či zabito více než 100 tisíc křesťanů. Dnešní pronásledování má více obětí než pronásledování v dobách prvních křesťanů.

Hlavními pronásledovateli jsou dnes komunistické režimy a náboženský fundamentalismus, zvláště muslimský. Tak zvané arabské jaro oslabilo režimy, které byly sice diktátorské, ale držely v mezích extrémní islamistické skupiny.

S bolestí musíme poznamenat, že na utrpení těchto křesťanů máme svůj podíl i my, protože jim neposkytujeme dostatečnou podporu. Proto vás upřímně prosím o intenzivní modlitby za mír a ukončení pronásledování křesťanů.

Mají-li být ovšem naše modlitby účinné, je třeba, abychom k nim dodali naše křesťanské

svědecké svědectví života a úsilí proměnit naši společnost evangelium. Nebudeme-li jako národ žít podle Božích přikázání, ani my nemáme jistý současný mír a blahobyt.

Také vás prosím: Obracejte se na naše politiky s výzvami, aby se více angažovali pro spravedlnost a mír ve světě, pro lidská práva a pro pomoc trpícím. Pro naši zemi od nich požadujte rozhodování v souladu s morálkou a zásadami Desatera Božích přikázání.

Šestou nedělí velikonočně prožíváme už několik let jako den modliteb za pronásledované křesťany. Prosím, abyste se maximálně zapojili do dne postu, který vyhlásí vaše farnost, a do prosebných adorací pobožností, které budete konat pravidelně až do zlepšení světové situace.

Vím, že nás Pán vyslyší, vždyť on slíbil, že vyslyší ty, kteří budou v jeho jménu společně prosit za jednu věc, na které se shodli.

Předem děkuji všem, kteří se zapojí, a všem ze srdce žehnám. ■

+ Jan Graubner, arcibiskup

Apoštolský nuncius v Sýrii Mario Zenari k řešení blízkovýchodní krize

■ Církev sice nevlastní válečnou výzbroj, ale má jednu vysoce účinnou duchovní zbraň. Jako církev jsme povoláni k tomu, abychom využívali modlitby jako velice platného nástroje, snažili se o setkávání s lidmi a prováděli je k proměnění. Právě toto všechno Blízký východ potřebuje...

■ Pokud jde o bombové nálety vojsk USA, je třeba obezpečit etnosity. Na zemi je třeba mít také to, že Irák je něco jiného než Sýrie. Američané se pasovali na strážníky a se státy tamějšího regionu navázali spolupráci. Nezapomeňme však, že muslimové nám stále vytýkají křesťácké výpravy. Pokud se Obama, který je hlavou státu stále považovaného za křesťanský, rozhodl zasáhnout sám, bude to chápáno jako křesťanské bomby padající na muslimy.

Spojme síly v boji proti zlu ve sv t modlitbou a p stem

List otce arcibiskupa, který v tomto ísle zve ej ujeme, považují za velmi d ležitý. Uvažme, kolika bolestivých konflikt jsme v dnešním sv t sv dky t eba jen od za átku letošního roku. Kolik to je zma ených život t eba p i bou ích v Kyjev a nyní na východ Ukrajiny. Kolik bezbranných civilist v Sýrii nebo pásmu Gazy trpí neustálými konflikty.

Statisíce lidí p íšlo o domovy a živo í v uprchlických táborech. Alarmující je, kolik bylo vlivem tzv. islámského státu zni eno k es anských chrám a k es ané, pokud nep íjmou islám, nemohou z stat ve svých domovech. Bu musí uprchnout, anebo nep ežijí.

Výzva, která nás motivuje k modlitb a p stu, mi p ípomn la text z Matoušova evangelia 17,21: K u edník m p ívedly posedlého chlapce, který byl nám sí ný. U edníci si s ním neporadili a teprve Ježíš z n j vyhnal zlého ducha. Když se ho ptali, pro ho nemohli sami vyhnat, Ježíš jim vy ítá jejich malov rnost a pak p ídává: Takový duch nevyjde jinak než modlitbou a postem. Tím upozor uje, že p st nemá význam jenom pro nás samotné a naše posv ceňí, ale jde tu taky o zp sob duchovního boje.

Jak se tedy m žeme u nás p ípojit k tomuto duchovnímu boji?

Každý pátek je postním dnem, ovšem s dobrovolnou formou. Využijme tedy pravideln vždycky páte ní den k modlitb a p stu za mír ve sv t . Nabízíme k tomu pom cku na nást nce vedle sakristie. Každý si podle nabídky vybere, ím se k tomuto úmyslu p ípojí a pomocí p íslušné nálepky vyzna í, jakou formu si vybral.

P í p stu je vhodné volit p edevším to, co nás nejvíc zam stnává nebo na co jsme nejvíce upnutí. Je samoz ejm možné se p ípojit i bez této pom cky. Tato nást nka ale má dvojí význam. Jednak ukáže, jak velké spole enství v ících se k tomuto úmyslu p ípojí a sou asn máme v kostele na o ích pouta , který nám stále p ípomíná, k emu jsme se rozhodli p ípojit. Snad to p ívítá každý, kdo si p ízná, jak snadno zapomíná na svá p edsevzetí.

V em mohu uplatnit sebezápor nebo p edsevzetí k modlitb :

- Masité, event. i jiné pokrm y
- Televize, po íta , hudba
- R zné koní ky a záliby
- Alkohol, kou ení, káva
- Adorace 1. pátek v m síci nebo soukrom v adora ní místnosti
- Modlitba r žence

O. Josef Zelinka

Co je K es anská mezinárodní solidarita

Na podporu pronásledovaných k es an byla ve Švýcarsku v roce 1977 založena mezikonfesní organizace K es anská mezinárodní solidarita (CSI). Její zakladatelé si byli v domi toho, že pronásledování k es an bude nar stat.

V pr b hu let vznikly národní organizace CSI v dalších zemích, v eské republice vznikla národní pobo ka v roce 1992. Blíže na <http://www.csi-cr.cz>.

CSI usiluje o pomoc ob tem náboženských represí, ob anských válek, etnických ístek a katastrof v represivních státech. Zvláštní pozornost v nuje sirotk m a opušt ných d tem a podporuje projekty, které jim poskytují obydlí, jídlo, léky a vzd lání. Tiskoviny informující o innosti CSI jsou k dispozici i ve farním kostele sv. Vojt cha.

Farní zájezd do rakouských klášterů

Před 16 lety jsme projížděli na kole Po-dunajskou stezku, a když se letos po jednom jednání pastora ní rady objevil návrh na uspořádání zájezdu do těchto míst v okolí Vídně, řekla jsem si, že by to mohla být pohnávkou pro mě. Na tehdejší výlet a také pohnávkou pro mě. Byla jsem ráda, že se mi podařilo svoje jméno propašovat na seznam účastníků zájezdu, neboť jsem dost překvapilo, s jakou rychlostí se autobus naplnil.

Termín byl stanoven na sobotu 30. 8. s odjezdem v ranních hodinách z náměstí. Těm nás, krátce po páté vyrážíme z Otrokovic směr Strážnice, Mikulov, Vídeň. Na palubu autobusu nás kromě otce Josefa vítají naši dnešní průvodci, manželé Václav a Alena Adamovi z CK Miklas Tour z Prostějova. Zatímco na jižní Moravě svítá a vypadá to na krásný letní den, čím víc se blížíme k Vídni, tím víc se po nás kazí. Je zataženo, prší. Naše 1. zastávka je až hodinu cesty za Vídní a po ní se nám jezdění vypadat trochu jinak. Nevypadá.

Klášter v Melku

Vjíždíme do městečka Melk, ve kterém žije přes 5 000 obyvatel a jehož dominantou je benediktinský klášter vystavěný na skále

nad Dunajem. Před staletími zde stával hrad, který byl na začátku 11. století předán benediktinům a ti jej v průběhu staletí upravili až do dnešní barokní podoby. Má ohromující rozměry. Tuším, že pan Václav říká, že klášter má na délku kolem 400 metrů. Byl vyhlášený především díky své knihovně a škole. V současnosti na zdejší gymnázium a střední škole studuje více než 900 studentů.

Patronem melckého kláštera se stal sv. Koloman. Královský syn, pocházející z Irska, který byl po své pouti do Svaté země umčen nedaleko Vídně. Městečko a klášter si jej každoročně připomínají 13. října a jeho ostatky jsou umístěny v sarkofágu v klášterním kostele.

Během prohlídky jsme prošli 11 místností. Každá z nich nesla jiné téma a byla barevně laděná i nasvícená. Úvodní místnost s názvem „Naslouchej svému srdci“ odkazovala na sv. Benedikta, zakladatele řádu. Dále následovala prostory s názvem „Děm pro Boha a člověka“ připomínající rod Bábberk, který v Melku sídlil, po něm „Vzestupy a pády v dějinách“ připomínající období reformace, atd. Tato strana kláštera byla zakončena mramorovým sálem s freskovou výzdobou. Přes terasu, z které by za pár minut po ní byl krásný výhled na

údolí Wachau a Dunaj, p echázíme na druhou stranu kláštera, do knihovny.

Na prohlídkové trase je v ní uloženo kolem 16 000 svazk , ale v celé své síle obsahuje svazk p es 100 000. Po to itém schodišti scházíme z knihovny do kostela. Je velký, krásný, p ezlacený a ístý. P sobí dojmem, že pokud by lov k p ejel prstem po podlaze í jakémkoli rožku, neulp - lo by na n m ani smítko. Všechno zá í istotou. Náš pr vodce se pouští do tení textu vztahujícího se k tomuto místu, ale po pár v tách jsme upozorn ni, že se zde nesmí mluvit nahlas. Na dotaz, zda by prošel zp v, paní vykonávající dozor nad turisty souhlasn p ikývne. Paní Kvasnicová s kolegyn mi ze sboru nasazují Laudate omnes gentes a Ave Maria. Po prohlídce kláštera mí íme ješt do p ilehlé klášterní zahrady, která je upravena ve francouzském a anglickém stylu a je v ní umíst na menší stavbi ka – zahradní pavilon, sloužící pro odpo inek mnich m. Dnes upraveno na kavárnu a koncertní místnost.

Bazilika v Maria Taferl

Opouštíme Melk a naše 2. zastávka se nachází ve vesni ce Maria Taferl, která je cca 20 minut cesty sm rem na západ od Melku a autobus musí zdolat p evýšení 600 metr . Vesni ka má necelých 900 obyvatel a p esto je to nejvýznamn jší poutní místo Dolních Rakous a druhé nejvýznamn jší v celém Rakousku po Mariazell. Kostel byl vybudován na míst p vodní svaty ky, ve které se nacházela Pieta – dar zdejšího lesníka, který se zázra n uzdravil z vážné nemoci, stejn jako zdejší pastý , na kterého spadl dub a poranil mu ob nohy. Na p ímluvu P. Marie mu rány p estaly krvácet a uzdravil se. Kostel, který se zde nachází dnes a kam mí íme, se budoval v letech 1660 – 1710 a je postaven v barokním slohu. V roce 1947 byl kostel povýšen na basiliku minor a v roce 2010 prošly jeho interiéry kompletní rekonstrukcí.

Pan Václav nám cestou podává spoustu informací, ale utkv la mi v hlav jedna, která se pojí í k eské historii. Do Maria Taferl asto zajížd l na mši následník tr - nu František Ferdinand se svojí ženou

Žofií Chotkovou a rodinou, nebo žili na zámku Artstetten, který se nachází asi 6 km odsud. Po atentátu v Sarajev byli oba poh bení v rodinné hrobce, která se nachází pod kostelem v areálu zámku. Škoda, že nemáme více asu, abychom si tam mohli dovolit odbo ku. Nevadí, snad to není poslední návště va t chto zajímavých kon in.

Autobus zdárn vyfun l všechny kope ky a zastavuje na parkovišti v blízkosti kostela. Venku, zdá se, děš ustává. Otec Josef p ipominá, že na 12:30 máme domluveno slavení mše sv. v kostele. To znamená, že máme necelou hodinu asu. Vyrážím na obhlídku vesni ky, ale záhy zjiš ují, že je tady pouze jedna hlavní ulice a to ta, kterou jsme p ijeli a víc vcelku už nic. Poch zka skon ila, mí íme do kostela. Po skon ení mše sv. nahlížíme do Kerzenkapelle (kaple, kde lidé rozžihají sví ky kolem sochy P. Marie a prosí za sebe a své blízké). Rozžihají je asto a ve velkém množství, jak o tom vypovídají okolní zdi a strop, mající solidní ernou barvu. V místnosti není skoro žádný kyslík, ventilátory hu í naplno. Vycházíme ven, obcházíme ješt kostel ze všech stran s krátkým zastavením v krypt pod kostelem a po stran kostela míjíme budovu farního ú adu a klášter oblát .

A koli je na terase u baziliky rozmíst - ných n kolik dalekohled a tudíž je odsud z ejm za p íznivého po así krásný výhled, je jasné, že dnes panoramata nebudou. Všechno je zahaleno do mlhy. Trošku provokativn vyhlížejí fotografie ve výlohách obch dk , které ukazují to, co bychom vid li, kdybychom vid li. Škoda. Pan Václav po cest íkal, že za p íznivého po así je viditelnost až 300 km. Dnes je to pouze pár desítek metr . teme si na cedulích názvy vrchol a studujeme jejich nadmo skou výšku, která se pohybuje í p es 2000 metr a jsou n kde tam v dáli, dnes nepoznány. Nevadí, aspo máme d vod se na toto místo asem vrátit.

Klášter v Zwettlu

Kolem 13:30 nasedáme op t do autobusu a mí íme k místu, které má v dnešním itinerá í po adové íslo 3. Mí íme na sever

do asi 55 km vzdáleného města Zwettl (v p ekladu Sv tlá), ve kterém žije asi 12 000 obyvatel. Jeho název vychází pravd - podobn ze slovanského slova „setla“, což znamenalo „prosekávání, mýcení“. Bylo založeno v roce 1139 rodem Kuenring , kte í sem p ivedli první cisterciácké mnichy a nechali postavit klášter proslavený skvostnou architekturou. Klášter se nachází asi 3 km za m stem uprost ed p írody. P í p ejezdu z Maria Taferl do Zwettlu nám po asi d lá radost - zbavili jsme se dešt í mlhy a za íná se objevovat sluní ko a modré nebe. Všechno najednou vypadá veseleji. Kocháme se po cest pohledy z oken autobusu na krajinku kolem. Po zakoupení vstupenek na prohlídku kláštera ješt po izujeme společ né foto na nádvo í a za chvíli se nás ujímá sympatická pr - vodkyn , která s panem Václavem tvo í sehrané p ekladatelské duo.

Prohlídku za ínáme u velkého obrazu, který ukazuje klášter a pilehlé okolí v dávných dobách z pta í perspektivy, a dozvídáme se n co málo o ádu cisterciák . Klášter hrál v d í roli v kolonizaci p - lehlého, tehdy eského Vitorazska (oblast jižních ech a Dolních Rakous). Byl založen v roce 1137 a je dodnes fungujícím mužským cisterciáckým klášterem. Spole - n s rodem svého zakladatele se místní cisterciáci zú astnili osidlování Vitorazska a díky své zem ísné poloze na rakousko - eském pomezí asto sdíleli osudy obou zemí.

V letech 1426-27 bylo m sto Zwettl dvakrát úsp šn obléháno husity. Na p d kláštera vzniklo velké množství rukopis v novaných d jinám rakouských zemí, které se asto prolínaly s osudy zemí eských. Kolonizace pomezních hvozd ze strany Kuenring a sv telských mnich vyprovokovalo eského knížete Sob slava II. a v prosinci 1176 byl klášter vypálen a poplen n eskými vojáky, kte í zde získali zna nou ko íst v podob dobytka a lidí. Mnohými privilegii obdaroval klášter P e - mysl Otakar II. Kolem roku 1300 zde žilo sto mnich . V hlav mí utkv lo, že své kláštery stav íli cisterciáci vždy u vody.

Úvod byl výživný, postupujeme dál, a to do k ížové chodby. V tomto moment mám jasno – toto místo je pro m z dnešních zastávek to nejkrásn jší. Nádherná kamenná chodba v románském slohu s rajskou zahradou uprost ed. A to je teprve za átek. Sestupujeme po kamenných schodech do prostorné le tmavé místnosti – dormitoria, ili společ né ložnice mnich . Je zde teplo. Pr vodkyn íká, že je tady konstantní teplota a opravdu je zde tepleji než v prostorách, kde jsme byli nebo kam mí íme posléze.

Raritkou byla ukázka klášterního WC. Bohužel se nedochovalo v celé své kráse, takže studujeme pouze nákres na cedulce. D ev ná prkna, ve kterých byly ve 2 adách vy ezány otvory, a to, eho se lov k m l pot ebu zbavit, padalo do potoka, který te e o n kolik metr níže nám neznámo kam.

Pokra ujeme dále do knihovny, kde je vydán zákaz fotografování. Pr vodkyn listuje ve velké knize umíst né na stole, která je fotokopíí originálu. Jsou v ní krásné barevné iniciály, je psána latinsky a n mecky, což je (jak se dozvídáme) na tu dobu dost vzácné. Opuštíme knihovnu a mí íme do kamenné místnosti, ve které se d íve konávaly volby opata a rozlou ení se zem elými mnichy.

Jako poslední bod nás eská návštěva klášterního kostela, který není mimo prohlídky ve ejnosti voln otev en. Po skon ené exkurzi pan Václav navrhuje krátké zastavení v centru Zwettlu. N kdo využil p lhodinový rozchod k procházce, jiný zase k posezení na zahrádce u kávy í piva. Nave er opouštíme toto p kné m ste ko a p es Znojmo a Brno se dostáváme kolem 22:30 zp t do Otrokovic. Unavení na t le, ale ob erstvení na duchu se necháváme vysazovat v r zných ástech našeho m sta.

Cht la bych pod kovat organizátor m za nápad, našim pr vodc m za vy erpávající informace k navštíveným míst m í k zajímavostem, kolem kterých jsme projížd íli, a všem ú astník m zájezdu za fajn partu. ■

Daniela Ko enková

Přehled farních zpráv

Slavnost Všech svatých a památka zesnulých

■ V sobotu 1. listopadu je slavnost Všech svatých a mše svatá bude ve farním kostele v 18 hod.

■ V neděli 2. listopadu je Vzpomínka na všechny v rné země a kněz v tento den slouží mše svaté na církvi stanovené úmysly. Mše na úmysl Svatého otce je v Kvítkovicích v 9 hod. a mše obtovaná za všechny v rné země je v kostele sv. Vojtěcha v 10:30 hod.

■ V neděli 2. listopadu odpoledne se koná dušičková pobožnost na hřbitově v 15:30 hod. po příjezdu autobusu.

■ V dušičkovém týdnu od 1. do 8. listopadu je možno získat pro duše v oltáři plnomocné odpustky.

Ti obvyklé podmínky jsou přijmout v ten den sv. přijímání, být po zpovědi v milosti posvícující a pomodlit se na úmysl Svatého otce.

K tomu 1. a 2. listopadu patří návštěva kostela s modlitbou Páně a Vyznání víry, nebo 1. – 8. listopadu návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé.

Sbírka na nové sochy ve farním kostele

Naše farnost shromažďuje individuální finanční dary, které budou sloužit na pořízení nových soch do výklenků kostela sv. Vojtěcha. Již byly instalovány sochy sv. Anežky české a sv. Jana Pavla II. Finance ze sbírky použijeme na zaplacení sochy sv. Jana Pavla II. a zbytek poslouží na sochu sv. Don Bosca. Cena každé sochy činí cca 200 tisíc Kč. Autorem soch je pan Josef Staněk z Bučovic.

Stav sbírky k 15.10.2014:

Z kasičky	28 550 Kč
Od jednotlivých dárců	237 760 Kč
Celkem vybráno	266 310 Kč
Všem dárcům patří srdečné poděkování.	

Jak můžete přispět na sochy?

- Drobné obnosy vložte do pokladničky v kostele.
- Hotově ve farní kanceláři.
- Převodem na bankovní účet.
1405341369/0800, vs = 263

Do poznámky uveďte jméno dárce.

V případě zájmu vám O. Josef Zelinka vystaví potvrzení o daru.

Ktýžky a pohřby za poslední období

Ktýžky:

Veronika Valouchová, Josef Bedřich, Nela Butorová, Adam Bartík, Denisa Marie Čechmánková, Sofie Marie Ševčíková, Jakub Krejča, Tereza Chlubnová

Církevní sloučení:

Pavel Vychodil a Jana Kunovjanková, Pavel Záleský a Lucie Maděriová

Poslední rozloučení:

Božena Šivelová, Jenovefa Skopalíková

Z jednání pastora ní rady farnosti v zá í a íjnu 2014

■ Prob hla diskuse, kterým akcím dát v nadcházejícím roce p ednost. Mezi prioritní akce byly za azeny:

- 20. výro í posv cení kostela – bude se slavít 18. - 19. 4.,

- Noc kostel v rozsahu menším než d íve,

- Boží T lo v rozsahu jak dosud,

- uspo ádání duchovní obnovy a prožívání liturgických dob.

■ O. Josef informoval o nám tech pro náboženské vzd lávání dosp ých formou tematického promítání. Pro zájemce k tomu bude p ípravena anketa.

■ Hledá se lov k, který by se staral o suterén kostela. Rozsah prací je asi 20 hodin m sí n .

■ PR byla informována o „kytarovkách“ – ned lních mších s rytmickým doprovodem: budou jednou za 14 dn st ídav na ranní a hrubé.

■ Jednalo se o požadavcích z Kvítkovic: porucha zvon a žádost o obnovení tvrt ní ve erní mše, která nyní koliduje se

seminá em obnovy.

■ PR se pak zabývala výzvou otce arcibiskupa k postu a modlitb za mír ve sv t a dohodla, jakou formou podpo í tuto výzvu v naší farnosti.

■ Jednalo se o zajišt ní dovozu, instalace a posv cení sochy Jana Pavla II. lenové navrhli na žehnání pozvat O. Huberta Wojcika.

■ PR si vyslechla informaci o Ve eru chval, který poprvé prob hne 7.11. ve farním kostele.

■ Prob hla diskuse o uspo ádání váno ní besídky. Zatím není, kdo by ji vedl. Jednalo se í o zajišt ní váno ních stromk do kostel a hudby k váno ním mším.

■ Ve v ci adventní duchovní obnovy budou osloveni bývalí jáhni í kaplani, kte í u nás sloužili.

■ V soboru 27. 12. 2014 prob hne koncert otrokovického Ženského p veckého sboru.

■ Vzhledem k p íznivé finan ní situaci se dohodlo po ízení nového osv tlení k ížové cesty.

Po stopách Dona Bosca

P íští rok oslavíme výro í 200 let od narození Dona Bosca. P í této p íležitosti je pro všechny ministranty naší arcidiecéze vyhlášena sout ž. Pro výherce z ad starších je p ípravena cesta do Turína, místa jeho p sobení, mladší zase eká cesta po jeho stopách u nás v esku. Více podrobností se dozvíš na našich sch zkách nebo na stránkách www.ministranti.info. První sout žní otázky jsou k mání už te , tak neváhej a pus se do toho! Že toho o Donu Boscovi ješt moc nevíš? Nevadí, sta í jenom chodit poctiv na sch zky, tam se o n m ur ít dozvíš víc! . ■

Velké pod kování za Misijní ned li

V ned li 19. íjna 2014 prob hl v naší farnosti Misijní jarmark, p í kterém se vybralo 41200 K . Díky vám tak letos m žeme op t poslat finan ní prost edky na podporu misí.

Cht ly bychom pod kovat všem, kte í k úsp chu akce p ísp li, a už výrobkem, p ísp vkem, zp vem í modlitbou. Všem vám pat í velké díky.

Za organizátorky Jan a Ludvíková

S ítání v ících

P í s ítání v ících v naší zemi, které prob hlo v ned li 12. íjna 2014, se v naší farnosti zú astnilo bohoslužeb 620 lidí, z toho 388 žen a 232 muž , jedna t etina ú astník byla výd le n ínných. V kové složení udává následující tabulka:

V k	Osob
do 3 let	3%
4 - 6 let	4%
7 - 11 let	8%
12 - 15 let	3%
16 - 21 let	3%
22 - 30 let	6%
31 - 40 let	12%
41 - 50 let	9%
51 - 60 let	10%
61 - 70 let	16%
71 - 80 let	20%
nad 80 let	6%

Ze života farnosti

V Kvítkovicích prožili v létě n kolik slavnostních dn

Kvítkovici tí farníci, ale nejen oni, prožili v létě n kolik slavnostních dn . V sobotu 28. června oslavil zdejší Sbor dobrovolných hasičů 120 let trvání od založení. Nedílnou součástí oslav byla mše svatá na podkovačství, ale i vzpomínka na zesnulé členy.

Po té celý den probíhal na náměstí program, například předvádění stříkaček od nejstarších historických až po nejmodernější současných. Zakončím hasičský oslav byla taneční zábava pod širým nebem.

Při slavnostním schůzce byl hasičský sbor oceněn novým historickým praporem, který byl následně 19. července předán i letních Otro-

kovických slavnostech požehnán O. Josefem Zelinkou.

A pro nás "kostelníky", jak říkáme, byla nejvážnějším svátkem oslava patronky naší kaple svaté Anny. V den jejího svátku byla sloužena taktéž mše svatá.

Ale hlavní oslava proběhla v neděli 27. července. Slavnostní mši svatou sloužil O. Martin Vévoda a zpíval při ní náš chrámový sbor. Přítomnost otce Martina byla pro nás příjemnou změnou. Při mši svaté jsme byli naplněni duchovně, před kostelem pak koláčky. Sváteční den byl pak odpoledne zakončen svátostným požehnáním. ■

Jarmila Lacigová

V srpnu u nás opět proběhl esko - holandský týden

V týdnu od 19. do 25. srpna se opět v naší farnosti uskutečnil výměnný esko - holandský týden. Tato akce se již dá považovat za tradici, i když se zdá, že se do ní zapojuje jen malá skupinka naší farnosti. Musím vás ujistit, že tomu tak není.

Za jiná to u jednotlivých členů skupiny a následně pokračuje přes jednotlivé rodiny až po celou farnost, která nám dává výborné zázemí pro celý tento projekt. Se svými přáteli z Holandska jsme navštívili zajímavé kulturní památky v našem okolí, na kolech jsme zajeli do Kroměříže a v neposlední řadě utužovali a navazovali nová přátelství i opěkaním, nebo jiných akcích pod kostelem.

Chci bych vám všem tímto poděkovat jménem všech členů esko - holandské skupiny, jak těch stávajících, tak těch minulých. Děkujeme všem, kteří si na tento projekt vzpomenu v modlitbě i při práci pro farnost. ■

Antonín Hradil

Zprávy z Charity

Nastává soumrak Charitního šatníku?

Milí tenáři, po mnoha letech jsme v dubnu 2014 přesunuli Charitní šatník z ulice Na Ulici na novou adresu, ulici Svobodovu pod hotelem Atrium, do prostor bývalé výmňikové stanice. Provozní doba šatníku zůstala zachována:

pondělí: 8:00 - 10:00

středa: 16:00 - 18:00

úterek: 16:00 - 18:00.

Prostory jsou o něco větší, navíc zde skladujeme pytle s oblečením a nasbíraný hliník od dárců. Do konce roku také zprovozníme plánovaný detašovaný Humanitární sklad Arcidiecézní Charity Olomouc, který budeme spravovat pro potřebu lidí zasažených mimořádnou krizovou situací (povodň, havárie, sesuvy, úniky látek, atp.).

Charitní šatník tak na nové adrese našel daleko širší uplatnění v oblasti humanitární pomoci. Navzdory všem výhodám se však objem obdržení v cíli zaal zmenšovat. Ptám se tedy, čím to je.

Odpovědi vidím ve více faktorech, které situaci ovlivňují. Nejprve změna sídla. Po tolika letech je opravdu o něco těžší zvyknout si na novou adresu.

Obecně lze říci, že změny lidé obvykle nepřijímají dobře. Já bych spíše řekl, že nás změny motivují k lepšímu životu... Pro označení nového místa jsme již udělali maximum - instalovány jsou 2 nové cedule na sloupech ve stejné osvětlení, šatník je dobře označen včetně nové informační vitríny a stále na něj odkazujeme (web, Otrokovické noviny, občasník, ...).

Také Na Ulici vás nasměrujeme na správnou cestu. Šatník je přesto hován pouze 300 metrů vzdušnou dráhou od pílovodního umístění, autem a MHD je velmi dobře dostupný.

Zadruhé je třeba říci, že se v poslední době v našem městě a okolí zvýšil počet sbíraných kontejnerů na šatstvo. Lidé tak již nemusí „až“ do šatníku, ale najdou kontejner někde v blízkosti svého bydliště.

Tak například u Nového domova na Trávníčkách nám již lidé nenosí věci do šatníku na azylový dom, ale místo zvonění raději vhodí šatstvo do kontejneru, který je rovných 10 metrů přímo od našich dveří!

Do této kategorie jde o celospolečenský trend, kterým je rozmach byznysu v této oblasti. Soukromé firmy sídlící například mimo Zlínský kraj oslovují obyvatele Otrokovic letáky ve schránkách a lákají na sbírání šatstva přímo před domem. Stačí jen vynést v daný den pytel s ošacením před domem a podnikatel v cíli sesbírá do nákladního auta.

Někdy bývají takové akce nazvány jako charitativní, což vzbuzuje dojem, že jde o sbírku Charity. Charita sv. Anežky však nemá s těmito akcemi nic společného! Ne všechno charitativní tak je i charitní.

Jsem přesvědčen, že kontejnery i pílové sbírky na ulicích mají na nedostatek oblečení největší vliv. V letech 2011 - 2013 jsme, díky ochotě občanů, v cíli darovat, vydali více než 14 000 ks věcí. Plnost regálů je přitom málo ochotou dárců. Jsme vděční za každého z nich. Jsem rád za to, že šatník má svou tradici a že můžeme tak dlouho sloužit potřebným.

Pomozte nám v lepší osvětlení svých sousedů, v rodinách, v práci a směřujte šatstvo do charitního šatníku. Na rozdíl od jiných subjektů se vaše ošacení nedostane do zahraničí, ale bude využito ve prospěch lidí v nouzi žijících na Otrokovicku a ve Zlínu, kterým již léta pomáháme. Děkujeme za vaši péči. ■

*Mgr. Jiří Vlček, zástupce editel,
Charita sv. Anežky Otrokovice*

Den plný zážitků pro rodiny s dítčím

Dvacátého srpna naše Terénní služba pro rodiny s dítčím (TSR) uspořádala zážitkově-edukativní program v Kvasicích. Tohoto programu využilo 20 účastníků. Po asi nám přál a sluníčko nás poctilo svou přítomností.

Účastníci se navzájem neznali, a proto proběhlo seznámení účastníků formou hry, spočívající v předávání klubka provázku, které jsme si předávali jako štafetu. Smyslem této hry bylo u každého účastníka napsat, že každý účastník přispívá svou přítomností ke společnému cíli, a to je užít si aktivně společného volného času v příjemném prostředí a v dobré náladě.

Společně jsme opeklí špekáčky nad ohněm, u kterého nechyběly ani táborákové písničky. Hrál se pétanque, míčové hry a účastníci si mohli vyzkoušet i jízdu na koni. Našli se i taci, kteří ještě nikdy na koni neseděli a z tohoto důvodu byl pro ně tento den výjimečný. K pozitivní náladě přispěl i úkol pro rodiče a děti, všimnout si sebe navzájem a ocenit druhého za to, co se mu povedlo. Rodiče rovněž získali infor-

mace o významu logických sledků ve výchově.

V závěru akce dostal každý účastník prostor vyjádřit se k tomu, co se mu nejvíce na celém odpolední líbilo. Účastníci se nejvíce těšili úspěšnému konci. Shodně zaznívaly odpovědi, že to byl den plný zážitků, které by si chtěli všichni účastníci zopakovat.

Přivítání do Otrokovic byl poslední zastávkou našeho setkání v ústavu, kde si každý účastník mohl dát zmrzlinu a udělat tak sladkou tečku za tímto výletem. Domů jsme se rozcházelí všichni s úsměvem na tváři nejen plni energie do nadcházejících dnů, ale i do začátku školního roku. ■

Bc. Tereza Bříková

Významný pomocník za 10 Kč na den

Rozně nástrahy jsou všude kolem nás. Rád bych nikdy neví, co se mě může přihodit. S domácí péčí o nemocného či seniora se potýká denně spousta lidí a není to nic neobvyklého. Pro nemocného je „doma“ to nejlepší prostředí, kde se cítí dobře. A už se o něj stará někdo z blízké rodiny či placená pečovatelka, k této práci je potřeba spousta trpělivosti, ochoty a především síly, psychické ale také fyzické. K tomu existuje spousta skvělých pomocníků, tzv. kompenzačních pomůcek, které mohou manipulaci s nemocným usnadnit.

Ovšem jsou také hodné finanční náročné. Potom se naskytá další a asi nejjednodušší možnost – půjčit si takovou pomůcku. Půjčovní kompenzačních pomůcek, podobně jako Pečovatelskou službu a na kolik dalších, provozuje i Charita sv. Anežky v Otrokovicích. Půjčovní můžete kontaktovat každý, z blízkého i vzdálen j-

šího okolí.

„Rádi zájemce poradíme a názorně předvedeme, jak mohou pomůcku používat. Zajišťujeme také dopravu polohovacích postelí, montáž i praktickou instruktáž pro její obsluhu“, říká vedoucí půjčovní paní Jana Šuranská.

Paní z Otrokovic, která má dlouhodobě zapůjčenou elektrickou polohovací postel pro svého nemocného manžela, se nám svěřila s tímto: „Jsem šťastná, že polohovací postel máme. Je to ohromná věc, která mi usnadňuje starání se o nemocného manžela. Manžel je moc těžký a nepohyblivý. Elektrické ovládání šetří moje záda, protože se nemusím tak moc namáhat. Bez ní bych byla bezradná. Je moc dobře, že víme, kam se obrátit. Děkuje Charitě sv. Anežky za pomoc.“ ■

*Jana Šuranská,
Charita sv. Anežky Otrokovice*

Ze vzpomínek otrokovických jáhn a kaplan

V podzimmím pokra ování vzpomínek otrokovických jáhn a kaplan píše o svém p sobení v naší farnosti otec Martin Vévoda. V našich kostelích sloužil v letech 2006-2007.

Hned na začátku tohoto psaní bych vás chtěl pozvat na O echov, kde nyní p sobím, do nejkrásnějšího kouta našeho zlínského děkanátu, snad se moc nemýlím, když to takto píší. Obec Velký O echov je jedinečně úžasným klidem (zvláště večer a o nedělích) díky tomu, že děkanáty vedou mimo naši obec.

Naše farnost je v mnoha směrech výjimečná. Mimo jiné i tím, že v poslední době sem p išlo několik kněží, kteří dříve trávili nějaký čas (v tšinou jáhenský rok) v Otrokovicích. Zajímavostí je, že zde sousedíme se čtyřmi děkanáty (Vizovice, Valašské Klobouky, Uherský Brod a Uherské Hradiště) i to, že sousedíme se dvěma poutními místy, z jedné strany Provodov, z druhé strany Svárov. V poltu obcí a míst s pravidelnými bohoslužbami je o echovská farnost z celého děkanátu nejvtší.

Na konci září jsme zde prožívali pouhá začátku září byl ozdoben krásnou slavností i s účastí otce arcibiskupa Jana, který požehnal nový bronzový reliéf s bustou svatého kněze Antonína Šuránka. Je pro mě ctí, že mohu žít na fa a ve farnosti, kde krátce, ale velmi intenzivně a milostplně (od září 1950 do června 1951) otec Antonín p sobil.

Na O echov jsem letos už pátý rok. Doufám, že jsem zde moc někomu neublížil, ale naopak pomohl v cestě za Pánem. Asi je to podobně jako v rodinách. Stejně jako rodiče i já se s d v rou spoléhám na Boží pomoc, že Milosrdný Otec ve své lásce snad napraví škody, které my, lidé, svými nedostatky zp sobíme na dětech.

Děť je v naší farnosti krásný zástup. Bylo to tak před dvaceti lety a je to tak stále. Je to radost, když jich v neděli stojí p modlitbu Otce našeho kolem oltáře padesát a když p icházejí ke svatému p ijímání. Na druhou stranu mládeže není. Od 15 do 35 let ke mně nikdo nepřichází k svátosti smí-

ení. Proším vás, milí mladí (ně které z vás jsem měl možnost v Otrokovicích u it náboženství a opravdu to pro mě byla radost a dodnes na vás rád vzpomínám), abyste se scházeli ke společné modlitbě, abyste se vzájemně povzbuzovali ve víře, abyste se těšili z toho, že celé své úsilí zaměříte k jedinému cíli, k domovu, který pro nás Pán Ježíš v nebi připravil.

Před osmi lety jsem byl z Otrokovic poslán do Luhačovic, kde jsem prožil krásný rok s otcem Hubertem Wójcikem. Je to moje sousední farnost. Pak jsem se na jeden rok přesunul do Záběhova n. M. Odtud jsem dojížděl ještě do dalších čtyřech farností. Potom jsem byl na dva roky poslán do Drahotuše, z kterých jsem pro změnu dojížděl do pti farností. A te jsem ve Velkém O echov.

Ve všech farnostech jsem se setkal s lidmi, kteří stejně jako já hledají Pána, nebo kteří více než já jsou v itci, ale nejvtší útchou a pomocí pro mě byly skupinky lidí, se kterými jsem se mohl těšit z víry p modlitbě i mimo mši svatou. To je moc děležitě - těšit se z víry p modlitbě i mimo mši svatou. Taková modlitba pomáhá vytvářet opravdovou rodinu Božích dětí, pomáhala nám, abychom se lépe seznámili a abychom se víc těšili na mši svatou. K tomu, aby se lidé opravdu mohli modlit, musí otevřít svá srdce před Bohem i vzájemně v i sob ve svém prostředí. Mě že se stát, že ani členové jedné rodiny se nemusí dobře znát, protože p i společné modlitbě neotevřeli svá srdce v i sob navzájem, protože v i sob nejsou jako bratři a sestry - taková modlitba pak může být nudná. I manžel s manželkou se nutně potěbuji spolu modlit, aby se lépe poznali a vytvořili tak bratrské společenství lásky.

U kněze je nebezpečí, že její lidé i bohoslužby mohou jako výjimečnou osobnost odsunout někam na okraj a pak i mše sva-

tá se m že stát nudnou záležitostí. Typickým příkladem oddělení se kněz od věřících je rozchod lidí po mši: věřící se v mnoha farnostech spokojeně po skupinkách rozejdou po svém, a když se konečně kněz dostane z kostela ven, už nemá možnost se s nikým pozdravit, protože všichni jsou pryč.

Abych tomuto negativnímu vlivu bohoslužeb předešel, s velkou radostí jsem se přicházel modlit mezi lidmi s očekáváním, že přicházím mezi lidi, kteří chtějí vytvářet společně bratřím a sester, společně opravdové rodiny Božích dětí. Takové modlitební společnosti jsem rád navštěvoval v Otrokovicích například. V Luhačovicích jsem se rád přicházel modlit do jedné rodiny rodzenek – vždy to bylo krásné setkání, kde Pán byl uprostřed nás. V Zábě z jsem rád přicházel do společnosti chlapců, kde každý opravdu přicházel otevřel své srdce před Pánem a vzájemně jsme se za sebe modlili. Když jsem byl v Drahotuších, tak jsme dokonce měli skupinku, se kterou jsme se modlili nedávno přes skype.

Výbornáinnost, která mi napomáhá k tomu, abych lépe tvořil rodinu Božích dětí se svými farníky, je také společná práce a sport. V Drahotuších jsem občas mohl někomu pomoci se děvem v lese nebo přivítání u starších lidí jsem mohl pomoci s umýváním nádobí. V Otrokovicích se párkrát podařilo udělat si čas na sport. Rád vzpomínám na fotbal nebo na ping-pong. Od té doby, co jsem byl v Zábě, se podařilo každoročně připravovat ministrantský děkanátní turnaj ve florbalu. V Drahotuších i nyní na Ořechov pravidelně chodím se zájemci na florbal do školní tělocvičny.

Inspirací jsou pro mě stále slova otce Vojtěcha Šímy, která mi řekl, když jsem se ze semináře stáhl do Otrokovic: „Děležitější je, abys byl s nimi!“ Kéž to všechno napomáhá k tomu, abychom byli všichni jako Boží děti, které se vzájemně podporují a pomáhají si na cestě k jedinému děležitějšímu cíli, který je pro nás připraven milým Ježíšem v nebi! ■

O. Martin Vévoda

V úterý 16. září se konala naše velká farní pouť na Svatý Hostýn. Po společné mši svatě pak za krásného počasí následovala křížová cesta, fotografování, oběd a ve 13 hodin slavnostní požehnání od otce Josefa. Pak už zbylo jen doplnění hostýnské vodičky a spokojení na těle i na duši a za zpívání nezapomenutelných poutních písní jsme se autobusy vraceli do svých domovů. Sv. Hostýn má pokaždé co nabídnout k zamyšlení.

Ze života mládeže farnosti

Jak se z nás stali rytíři

Jednu krásnou zářivou sobotu, léta Pán 2014, se sešla menší skupinka našich malých ministrantů, aby vyrazila vstíc jednomu krásnému dobrodružství. Ekala nás ministrantská pouť, letos pod heslem Ministrant – rytíř Krist v. Vybaveni nejen ministrantským, ale i rytířským oblečením a za doprovodu několika rodičů naše rytířská družina nastoupila do vlaku, který nás dovezl do Kroměříže.

Naše kroky směřovaly do Arcibiskupského gymnázia. Hned před budovou nás vítali tři muži, od nich v rytířském hávu a lákali nás na souboj. Některí z nás neodolali a šli si to hned vyzkoušet. Mezitím jsme nafasovali vše potřebné, převlékli jsme se do našich rytířských hábitů, které nám s láskou ušily naše maminky, a vydali se hledat zbytek skupinky z jiné farnosti, se kterou jsme měli tvořit jednu společnou družinu. Našli jsme ji uprostřed proudu mnoha dalších rytířů, kteří se již vydali do velkého zástupu, ve kterém jsme zamířili přes Velké náměstí až do kostela sv. Mořice, kde následovala mše sv. s otcem arcibiskupem.

Po mši svatě začalo naše putování po jednotlivých stanovištích. Ze všeho nejdivnější byla prohlídka vojenské techniky. Největší fronta byla u obrněného transportéru (tzv. panduru), prohlédli jsme si i vojenskou sanitku a pár pistolí.

Po vojenské technice nás ekala technika zemědělská. Vyšplhali jsme až na vrchol velkého kombajnu, před nímž protěží stran nám stí. Tento stroj prý na tuto naši ministrantskou pouť zapůjčil sám ministr zemědělství. Pak jsme poskládali puzzle s emblémem sv. Václava, patronem ministrantů naší arcidiecéze, a poté jsme se přesunuli na stanoviště maltézských rytířů. Tady se nám náramně hodily naše táborové znalosti z lovu bobů a zdravov-

dy a musím říct, že naše táborová zdravotnice Eva byla z nás velmi velkou radostí.

Pak jsme se umístili do kostela, kde už nás vyhlížel usměvavý otec Martin Vévoda s ještě usměvavějším otcem Kájou, aby nám více se přiblížili, co je to adorace a jak se při ní správně modlit. Pak jsme se zase vrátili zpátky na náměstí, kde nás ekala trojice rytířů a my si tak mohli vyzkoušet nejen známé finty a úderů při rytířských soubojích. A hned nato nastal náš boj proti hrozbě – slalom s mečem mezi kluky, u kterých byly umístěny špalíky s vyobrazením jednotlivých hrozeb.

Dalším stanovištěm bylo skládání obrazce mečem. Pak jsme si opět mohli prověřit naše znalosti z tábora na stanovišti u skautů. Naším úkolem bylo postavit a zase složit v co nejrychlejší době stan. Naši malí kluci si vedli jako ostřílení mazáči a jejich rychlost s úžasem obdivovali i rodiče, kteří se k nám zase přidali po svém návratu z přednášky. Naše putování jsme zakončili na stanovišti misií, kde jsme si mohli vyzkoušet, jak správně obviňovat a přenášet nemocné a taky každý mohl napsat nějaký vzkaz nebo prosbu Pánu Ježíši.

Po chvíli volně vyplněného nakupováním dárek nebo dalšími šermířskými souboji jsme se naposledy vydali do kostela, abychom zde společně prožili adoraci pod kováči Pánu za nádherný prožitý den. Naše pouť byla u konce a my spěchali na vlak a hurá domů.

Na závěr bych chtěl podkovat všem rytířům, kteří se této akce zúčastnili – Paolovi, Honzovi, Kamovi, Jožkovi, Ronovi a Márovi a taky rodičům, kteří nás na této pouti doprovázeli. Díky za to, že kluky v této naší službě uoltě také podporujete! ■

Honza Žalík

Víkendovka holek, na kterou ur it nezapomeneme

Ráno jsme se sešly na nádraží a odjely jsme svým milovaným rodi m rychlíkem. P esedaly jsme v Olomouci, kde jsme mohly utratit n co ze svých pen žních zásob. Pak jsme jely vlakem do Pardubic a z Pardubic do Liberce. Na nádraží jsme si nechaly krosny a šly do ZOO. Všem se to moc líbilo. Vrátily jsme se na nádraží, posbíraly jsme se a jely do obce Jítrava na faru. M ly jsme pár úraz (v etn Kiki). Nakonec jsme šly spát, hlavn Natka, která zabrala po 2 minutách.

Ráno jsme se sbalily a vyrazily na Ješt d. Všude byla mlha a na metr už jsme nic nevid ly. Nakonec se mlha rozestoupila a vid ly jsme alespo ást vysíla e. Takže jsme s vyp tím všech sil zdolaly vrchol! Dol jsme se svezly lanovkou a ujížd ly jsme do IQLandie - Planetária. Opice se po ád fotily s Einsteinem (sochou), která byla p ed budovou. Tam

j jsme šly na 3D film o planetách. Bylo to moc pou ně, ale t ch teorií tam bylo tolik, že n které z nás pospávaly. Pak jsme šly do Babylonu (zábavní centrum) do IQ parku. V 16:00 byla v decká show a n kte í z nás se dobrovoln staly pokusnými králiky. Pak následoval Lunapark. N které se svezly na býkovi nebo v autí ku, b haly v rou e nebo jezdily na koloto i. Dokonce nám naše vedoucí objednaly i hranolky nebo hotdog. Prost a jednoduše v sobotu toho bylo nad hlavu a všichni jsme ve er usnuly.

V ned li ráno jsme si musely dost p ivstat, protože jsme m ly v plánu jít v Liberci na mši. Po mši jsme kolem dvánácté nasedly na vlak a ujížd ly k domovu. Na tuto víkendovku ur it žádná z nás nezapomene!!! ■

Lucka Šruba ová

Ze života Tomík

■ První zá ijový víkend, 5. - 7. 9., se usku te nila již tradi ní víkendovka vedoucích, na níž nechyb l ani otec Josef. Náplní víkendu nebylo jen naplánovat všechny akce pro tento školní rok, ale i zahrát si hry a strávit spolu p íjemné chvíle.

■ O týden pozd ji, 12. - 14. 9., se všechny holky z oddílu TOM 1412 vypravily na ne tradi ní akci, která zahájila celý školní rok. Cílem výpravy se stalo severo eské m sto Liberec. A holky toho b hem dvou dn stihly opravdu hodn – ZOO, výpravu na Ješt d, planetárium, IQ park a Lunapark. Z celého víkendu si holky ur it odnesly spoustu zážitk .

■ V pátek 19. 9. zahájily své pravidelné sch zky pro tento školní rok holky ze Sluník a Žabek. O den pozd ji, v sobotu

20. 9., zahájili své sch zky cyklovýletem do zlínské ZOO i kluci.

■ První íjnový pátek, 3. 10., se poprvé spole n na sch zce sešly nejmenší holky. Jmenují se Myšky a doufáme, že nám budou d lat jen radost.

■ V sobotu 4. 10. se v suterénu kostela usku te nilo vyráb ní na Misijní jarmark pro starší. Do innosti se zapojily nejen sle ny z oddílu TOM 1412, ale i jejich maminky.

■ Víkend 10. – 12. 10. se nesl ve znamení společ né akce kluk í holek, tzv. potáborovky. V obci Libina se op t sešli výborní detektivní u ni a s chutí se pustili do lušt ní záhady kolem s atkového podvodníka. Mimo to ale také zavzpomínali na společ né chvíle na tábo e. ■

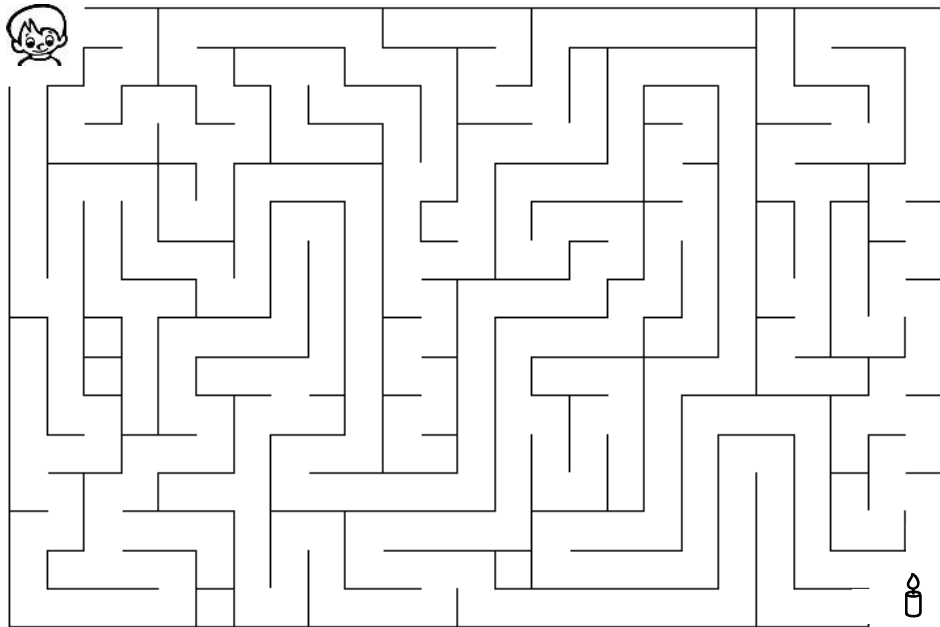
FARNÍ OB ASNÍK

Vychází p íp íležitosti církevních svátk . Zodpovídá ímskokatolický farní ú ad. Ur eno pro vnit ní pot ebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení text . Redak ní rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. kv tna 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>
Uzáv rka dalšího ísla: 30.11.2014. Vydání dalšího ísla: 14.12.2014.

P ipomínáme si Duši ky - památku zem elých

V prvních listopadových dnech chodíme na h bitovy a myslíme s láskou na své zem elé. K es ané je v modlitb sv ují Bohu, d kují za jejich život a také mu vypráv jí o své bolesti z jejich smrti. Den spole né vzpomínky na všechny zem elé je 2. listopadu. Na hrobech bývá spousta kv tin a malých sv týlek, která zapalujeme kv li nad ji - v íme, že život zem elých lidí nezhasl. Je te skrytý u Boha. A B h nás všechny chce jednoho dne vzít k sob . Pak nás už nic nerozd lí.

Dokážeš i ty najít cestu na h bitov a zapálit sví ku na hrob svých nejbližších?

Vtipy k Misijní ned lí

■ „Jsou zde blechy a švábi?“ ptá se nová misijní pracovnice, která p ijela z Evropy. „Zde na stanici ne, ale pokud jste na n zvyklá, m žeme je obstarat.“
■ ádová sestra pozoruje malého indického chlapce u h bitova, který obchází odstavené kolo a nakonec se ho zmocní. Chytí zlod je pi inu a za ne ho vyslychat:
„Co sis vlastn myslel, když jsi bral to kolo?“ „Myslel jsem si, že majitel už dávno zem el.“
■ Léka ka v misijní stanici práv vyšet ila starého Mpofo. Ten se jí ptá, co mu je, ale ona pot ásá hlavou a neumí odpov d t.

Mumlá si pro sebe: „Možná to bude tím alkoholem.“ „Dob e,“ odpoví sta ec, „tak já p ijdu, až budete st ízlivá.“
■ Misioná byl doma na dovolené a snažil se získat podporu pro misi tak, že lí il duchovní temnotu, v které tam lidí žijí. V kázání se rozhorlil a volal: „Tam je taková bída, že se tam rodí d tí, které neum jí ani íst, ani psát...“
■ Jde misioná po poušti a najednou se p ed ním zjeví lev. Misioná se za ne modlit: „Pane Bože, dej tomu lvovi k es anské srdce.“ Lev se postaví na zadní, sepne ruce a íká: „D kují ti Hospodine za jídlo, které te p ijmu.“